

עת"א 35548/05/18 - משה בן משה נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים,מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 35548-05-18 בן משה(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת עמיתה קלרה רג'ניאנו
עותר	משה בן משה (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

1. העותר נידון למאסר של 3 שנים ו-8 חודשים בגין הרשעתו בעבירות איומים, תקיפה בנסיבות מחמירות וקשר לפשע. העותר נושא מאסרו מנובמבר 2015 תום מאסרו יולי 2019. קטיגוריה א', השתייכות לכנופיה.
2. ב-10.5.18 נמנעו מהעותר למשך חודש ימים טובות הנאה של ביקורים ושיחות טלפון, בשל ההתנהגות שלילית בין כותלי הכלא. המניעה של שיחות הטלפון היא כללית, לרבות שיחות עם באי כוחו, למעט יצירת קשר עם עורך דין לצורך תיאום פגישה.
3. מכאן העתירה שבפניי במסגרתה נטען כי שלילת השימוש בטלפון לפרק זמן ממושך של חודש ימים אינו סביר. לחילופין נטען כי מניעת השיחות עם עורכי דינו הינה גזירה לא מידתית ולא סבירה ומחייבת התערבות בהמ"ש.

נטען, כי העותר מנהל במקביל מספר הליכים משפטיים (תיק פלילי ושני תיקים אזרחיים), לרבות הליך מורכב בבהמ"ש העליון (רע"ב 2909/18), במסגרתו נדונה בקשת העותר לרשות ערעור שהוגשה כנגד החלטת בהמ"ש המחוזי שביטל את החלטת וועדת השחרורים שהורתה על שחרורו של העותר ממאסרו בשל מצבו הרפואי.

4. בסיפא של העתירה מציין ב"כ העותר, כי בשל ריבוי ההליכים ולנוכח מצבו הרפואי המורכב (ההדגשה שלי ק.ר.) יש לקבוע כי החלטת המשיב אינה סבירה ולאפשר לעותר שימוש בטלפון, למצער רק לעורכי דינו.

5. בכתב התשובה נטען כי המשיב פעל על פי הסמכות הנתונה לו מכח פקודת הנציבות 04.17.00 "הענקת טובות הנאה ושליטת". נטען, כי לא מדובר בשלילת זכויות הניתנות לאסיר, אלא בשלילת טובות הנאה, שהינן פריבלגיה שהענקתה כפופה לשיקול דעת הגורמים המוסמכים. נטען, כי ההחלטה לא פגעה בזכותו של העותר להיפגש עם עורכי דינו לצורך קבלת שירות מקצועי בין כותלי הכלא, בתיאום טלפוני של העותר עם עורכי דינו. משכך, ההחלטה סבירה ומידתית.

6. בדיון בפניי הרחיב ב"כ העותר לגבי מצבו הרפואי של העותר והציג חוות דעת רפואית בעניינו. אין לי אלא לאחל לעותר החלמה ובריאות טובה. לצד זה אני סבורה כי מצבו הרפואי איננו רלוונטי לעתירה שבפניי, כשמדובר בשיחות טלפון עם עורכי דינו ולא עם גורמים רפואיים.

העותר מוחזק היום במר"ש, בתא מפוקח באמצעות 3 מצלמות.

7. ב"כ המשיב מיקדה טיעוניה באירוע שהביא את הרשות למנוע מהעותר קבלת טובות הנאה. נטען, כי הדבר נעשה בסמכות ולא נפגעה זכות ההוועצות של העותר עם עורכי דינו, הקבועה בסעיף 45 לפקודת בתי הסוהר. היא ציינה כי ב-21/5/18 אושרו לעותר, על פי הנחיה של מפקד האגף, שתי שיחות טלפון עם עורך דין.
8. ב"כ הצדדים הציגו לעיוני מספר החלטות שניתנו ע"י מותבים שונים. בהסכמה הוצג מסמך 2816836 המפרט את האירוע נושא ההחלטה. מדובר בהתבטאות חריגה ומאיימת כלפי איש סגל. איום ברצח. בלשונו של העותר "ישחט...." כשהוא נוקב בשמו של איש הסגל. תאמר האמת, כי לא זכורה לי, מתוך אלפי עתירות בהן דנתי, התבטאות כל כך מאיימת של אסיר כלפי איש סגל. לא מדובר בעבירת משמעת גרידא, מדובר באיום המצוי בתחום הפלילי.
9. במסגרת הדיון בעתירה אינני מחליפה את שיקול דעתי בשיקול דעתו של הגורם המוסמך שקיבל את ההחלטה. תפקידו של בהמ"ש הינו בחינת חוקיות וסבירות ההחלטה וככל שההחלטה עומדת במבחנים אלו לא יתערב בהמ"ש בהחלטה.
10. לא נעלם ממני כי הדיון ברע"ב בבהמ"ש העליון קבוע ל-14.6.18. העותר יכול להתקשר לעורך דינו ולקבוע עימו את מועד הפגישה בבית הכלא. לא נפגעה זכותו של העותר לניהול הליך משפטי הוגן. נגרמה אולי, חוסר נוחות אבל אין לעותר להלין אלא על עצמו.

11. לאור האמור לעיל ולאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, לרבות אופיו

משניתנה לעותר

החריג של האיום, מצאתי כי החלטת הרשות סבירה ואין להתערב בה.
האפשרות להתקשר עם עורכי דינו לצורך זימונו לפגישה,

ההחלטה מידתית וסבירה.

סיכומי של דבר, העתירה נדחית.

ניתן היום, י"א סיוון תשע"ח, 25 מאי 2018, בהעדר הצדדים.